

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce
Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobkyně:

S. G.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému:

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2018, č. j. MV-19833-8/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Základ sporu

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-24956-9/DP-2016, jímž ministerstvo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, neboť důvody, pro které bylo předchozí povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, pominuly.
2. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobkyní bylo rozhodnutím č. j. OAM-1143-12/ST-2015 uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. na dobu od 7. 7. 2015 do 1. 9. 2015 z důvodu podání žádosti o trvalý pobyt vedené pod č. j. OAM-8449/TP-2015 a ke dni vydání rozhodnutí č. j. OAM-1143-12/ST-2015 nebylo ve věci této žádosti pravomocně rozhodnuto. Následně bylo žalobkyni rozhodnutím č. j. OAM-28839-11/DP-2015 ze dne 2. 11. 2015 uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 zákona č. 326/1999 Sb., jelikož ke dni vydání tohoto rozhodnutí nebylo dosud pravomocně rozhodnuto ve věci žádosti o trvalý pobyt vedené pod č. j. OAM-8449/TP-2015. Dle žalovaného z uvedeného vyplývá, že důvodem pro udělení dlouhodobého víza za účelem strpění a následně pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území bylo podání žádosti o trvalý pobyt vedené pod č. j. OAM-8449/TP-2015, přičemž ke dni vydání výše uvedených rozhodnutí nebylo ve věci této žádosti pravomocně rozhodnuto. Bylo pravomocně rozhodnuto až dne 24. 11. 2015. Žalobě proti rozhodnutí Komise č. j. MV-125407-4/SO-2015, která potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebyl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 6A 243/2015-26 ze dne 25. 1. 2016 přiznán odkladný účinek. Skutečnost, že žalobkyně v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu, konkrétně dne 25. 5. 2017, podala novou žádost o trvalý pobyt vedenou pod sp. zn. OAM-7821/TP-2017, je irelevantní, jelikož důvod, pro který bylo v minulosti uděleno dlouhodobé vízum a následně dlouhodobý pobyt za účelem strpění (tj. podaná žádost o trvalý pobyt vedený pod sp. zn. OAM-8449/TP-2015 a nerozhodnutí o této žádosti) již pominul, jelikož dne 24. 11. 2015 došlo k pravomocnému skončení řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu sp. zn. OAM-8449/TP-2015, a to s konstatováním, že se žádost o trvalý pobyt zamítá. Důvod, pro který byl dlouhodobý pobyt žalobkyni udělen, tak ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně, tj. 29. 8. 2017, o její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, pominul.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobkyně namítá, že se správní orgány obou stupňů dopustily porušení § 2 odst. 1, 3, 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Nezákonně vyhodnotily, zda stále trvají důvody pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni. Správní orgány totiž postupovaly v rozporu se základními zásadami správního řízení, konkrétně kupříkladu se zásadou § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu. Správní orgány chybně došli k závěru, že již netrvalí důvody pro prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně za účelem strpění.

4. Žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na základě § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení poskytuje ochranu cizincům, kteří čekají na rozhodnutí o jejich žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgány vycházely z § 38 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že „Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.“ Podle názoru správních orgánů již pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
5. Je sice pravdou, že žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu vedená pod č. j. OAM-8449/TP-2015 byla správním orgánem pravomocně zamítnuta, nicméně žalobkyně následně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu vedenou pod č.j. OAM-7821/TP-2017, která je v současné době stále projednávána. Důvody pro prodloužení dlouhodobého pobytu stále trvají a zamítnutí žádosti bylo zcela v rozporu se skutkovým stavem věci, a rozhodnutí je tedy nezákonné. Žalobkyně i nadále splňuje podmínky pro vydání víza za účelem strpění, resp. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, jelikož o její oprávněně podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebylo dosud pravomocně rozhodnuto.
6. Dále žalobkyně namítá, že v rozporu § 174a zákona o pobytu cizinců nedostály správní orgány povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016-33.
7. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené okolnostem. V České republice žije již od začátku 2009, tedy více než 9 let. Za tuto dobu si zde vytvořila veškeré zázemí. V České republice provozuje podnikatelskou činnost, díky které si obstarává finanční prostředky na obživu. Svou podnikatelskou činností v ČR také finančně podporuje svou matku v domovské zemi, která je kvůli prodělané mrtvici paralyzována a invalidní a je tedy na své dceři finančně závislá. Žalobkyně zde má také sociální zázemí, druha a spoustu přátel. Výkon podnikatelské činnosti na dálku z Ukrajiny bez osobní přítomnosti na území ČR by byl vyloučen, protože žalobkyně potřebuje přirozeně pobývat v ČR za účelem uzavírání obchodů atd. Žalobkyni by tak hrozilo, že její podnikatelská činnost bez její přítomnosti na území nebude řádně fungovat, dojde ke snížení výdělku, růstu dluhů, čímž by následně přišla o možnost tuto činnost vykonávat i v budoucnu a ztratila by tak zdroj obživy a také možnost podpory své matky.
8. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.
9. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí, že s totožnými námitkami se již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále konstatuje, že v posuzované věci nebylo jeho zákonnou povinností zkoumat a hodnotit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
10. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Dne 22. 3. 2021 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *„povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno“*.
15. Z § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona se pak podává, že *„ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území“*.
16. Ze znění § 43 odst. 1 jednoznačně vyplývá, že pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky musí cizinec kumulativně splňovat celkem tři podmínky: (i.) muselo mu být dříve uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců; (ii.) pobyt cizince na území bude delší než 1 rok; a (iii.) trvají důvody, pro které bylo vízum zmíněné v první podmínce uděleno.
17. Z § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy zřejmé, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky je úzce spojeno s předchozím rozhodnutím správního orgánu o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu cizince na území. Udělení dlouhodobého pobytu dle zmíněného ustanovení má své místo pouze v těch případech, kdy nadále trvají důvody, pro které bylo cizinci takové konkrétní vízum dle § 33 zákona uděleno a kdy lze zároveň důvodně předpokládat, že pobyt cizince na území bude delší než 1 rok.
18. Platí přitom, že pokud důvody, pro které bylo cizinci vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění jeho pobytu na území uděleno, odpadnou, nelze cizinci za týmž účelem, tj. za účelem strpění jeho pobytu na území, vydat povolení k dlouhodobému pobytu.
19. Soud je nucen žalovanému přisvědčit, že třetí z výše uvedených podmínek aplikace § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla v nyní posuzované věci prokazatelně splněna. Smyslem a účelem institutu pobytového oprávnění udělovaného za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je umožnit cizinci setrvat přechodně na území České republiky do doby, než bude rozhodnuto o jeho konkrétní žádosti o povolení k trvalému pobytu za zákonem stanovených podmínek. Uvedený závěr ostatně zřetelně vyplývá již z gramatické metody

výkladu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které striktně spojuje důvody přiznání pobytového oprávnění za účelem strpění s ohledem na probíhající řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu s tím, že „o této žádosti nebylo rozhodnuto...“. Ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tedy zřetelně spojuje nárok na udělení pobytového oprávnění s neskončeným řízením o této konkrétní žádosti o udělení trvalého pobytu.

20. Z ničeho pak nevyplývá, že by snad byla třetí podmínka vydání povolení dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. podmínka trvání důvodů, pro které bylo konkrétní vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců cizinci uděleno, splněna i tehdy, kdy sice takové konkrétní důvody s ohledem na pravomocné skončení řízení o předmětné žádosti pominuly, avšak cizinec následně podá jinou, další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Takový závěr by byl v příkrém rozporu se shora popsaným smyslem a účelem institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž by, *ad absurdum* dovedeno, umožňoval cizincům docílit vydání povolení podle § 43 odst. 1 zákona účelovým opakovaným podáváním (řetěžením) dalších žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu bez ohledu na pravomocné vyřízení té žádosti, jejíž projednávání bylo důvodem udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona.
21. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že se zřetelem k tomu, že řízení o žádosti žalobkyně vedené pod sp. zn. vedené pod č. j. OAM-8449/TP-2015 bylo dne 24. 11. 2015 pravomocně ukončeno, nadále netrvaly ty důvody, pro které bylo žalobkyni uděleno předmětné pobytové oprávnění za účelem strpění. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s § 43 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud žádosti žalobkyně o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území nevyhověly. Udělení předmětného pobytového oprávnění bylo jednoznačně vázáno toliko na tehdy probíhající řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.
22. Pokud jde o druhou námitku, judikatura Nejvyššího správního soudu konstatovala (např. rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30; ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-74 atd.), že § 174a cizineckého zákona stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V posuzovaném případě pak cizinecký zákon povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí správními orgány (tím méně soudům) nestanoví. Správní orgány tak nepochybily, pokud přiměřenost svého rozhodnutí prizmatem § 174a cizineckého zákona nehodnotily. K tomu zdejší soud dodává, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, na který poukazuje žalobkyně, se týkal zkoumání přiměřenosti rozhodnutí v případě zrušení pobytového oprávnění, nikoli zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění, resp. jeho prodloužení, jak tomu bylo v nyní posuzované věci. Nadto z povahy povolení pobytu za účelem strpění, o což žalobkyně žádala, plyne, že má jen provizorní charakter vyvěrající z jeho účelu, kterým je zatímni legalizace pobytu cizince do vyřešení určité otázky, do pominutí dočasného stavu apod. Není proto na místě se prostřednictvím § 174a

cizineckého zákona domáhat u tohoto typu pobytového oprávnění de facto vytvoření trvalého či po dlouhou dobu trvajících pobytového statusu.

23. Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nedopustily se ani porušení v žalobě vyjmenovaných ustanovení správního řádu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.